

Mál nr. 366/2015**M
og****vátryggingafélagið V v/ ábyrgðartryggingar vinnuveitanda.****Ágreiningur um bótaskyldu er starfsmaður féll í hálfu við starfsmannainngang á vinnustað.****Gögn.**

1. Málskot, móttakið 30.9.2015, ásamt fylgigögnum.
2. Bréf V, dags. 8.10.2015, ásamt fylgigögnum.

Málsatvik.

Er málskotsaðili kom til vinnu sinnar hjá A að Óseyri 2 á Akureyri um kl. 8.00 að morgni 3. janúar 2013 rann hann á svelli og féll með þeim afleiðingum að hann hlaut áverka á hægri hné. M leitaði samdægurs á slysideild og var meðhöndlaður með gífsi á fætinum. Samkvæmt fyrirliggjandi læknisvottorði var M frá vinnu í rúman mánuð vegna meiðslanna.

Í tilkynningu A til Vinnueftirlits ríkisins (VER), sem var móttækin af VER á Akureyri 4. apríl 2013, kemur fram að M hafi fallið á svelli við inngang að vinnustað er hann kom til vinnu.

Í málskoti segir að M hafi runnið á svelli þegar hann steig upp á pall við innganginn og hafi því ekki verið í meira en eins metra fjarlægð frá útihurðinni. Vegna aðstæðna hafi hann stutt annarri hendi á húsvegginn svo hann ætti betra með að fóta sig á svellinu. Sú aðgæsla hafi ekki dugað til að forða slysi. M kveðst hafa tilkynnt yfirmanni sínum strax um slysið.

M kveður A hafa vitað af slyshættunni fyrir framan starfsmannainnganginn en engar ráðstafanir hafi verið gerðar til að eyða hálfu þar áður en vinna hófst jafnvel þótt tveir starfsmenn hafi verið mættir til vinnu á undan M. A hafi því ekki gætt þess að tryggja öruggt starfsumhverfi á vinnustað, sbr. m.a. 13. gr., 1. mgr. 17. gr. og 42. gr. laga nr. 46/1980 um aðbúnað, hollustuhætti og öryggi á vinnustöðum. Hefur M krafist bóta úr ábyrgðartryggingu A hjá V.

V hefur hafnað bótaskyldu. Í því sambandi hefur V vísað til upplýsinga frá A um að vinna hafi hafist umræddan morgun kl. 8.00 og starfsmenn því verið nýkomnir þegar slysið varð. M hafi ætlað að fara inn um starfsmannainngang á hlið hússins en aðalinngangur sé að framanverðu. Aðstæður við starfsmannainngang geti orðið erfiðar, sérstaklega þegar hlánar skyndilega þar sem snjór falli niður af hallandi þakinu. Þessu sé ekki fyrir að fara við aðalinnganginn en þar halli þakinu frá brúninni og því falli þar enginn snjór af þakinu. Venja sé, þegar tilefni er til, að starfsmenn A moki, salti og sandi við innganga fyrirtækisins til að varna hálfu. Hálfu hafi ekki myndast fyrr en seint að kvöldi 2. janúar og aðfaranótt 3. janúar. Því hafi þeim tveimur starfsmönnum sem voru mættir á undan M ekki gefist ráðrúm til að grípa til ráðstafana þegar slysið varð. Líklega hafi snjóruðningur myndast fyrir neðan þakið við starfsmannainnganginn og allt bílaplanið við húsið. Rík ástæða hafi verið fyrir M, sem þekkti vel aðstæður, að gæta fyllstu varúðar og nota aðalinnganginn, því þar hefði að líkindum verið mun auðveldari aðkoma.

Álit.

Samkvæmt 1. mgr. 79. gr. laga nr. 46/1980 skal atvinnurekandi án ástæðulausrar tafar tilkynna til Vinnueftirlits ríkisins öll slys þar sem starfsmaður deyr eða verður óvinnufær í einn eða fleiri daga, auk þess dags sem slysið varð. Ljóst þykir af gögnum málsins að M var óvinnufær strax í kjölfar slyssins það lengi að A bar að tilkynna um slysið án ástæðulausrar tafar. Það var hins vegar ekki gert fyrr en löngu síðar og af þeim sökum fór engin rannsókn fram á slysinu og tildrögum þess. Í ljósi dómafordæma hefur A sönnunarbyrði um þau atvik sem óljós eru og aðila greinir á um. Engar sjálfstæðar skýrslur liggja fyrir í málinu af þeim starfsmönnum sem mættir voru til vinnu á undan M. Engin haldbær gögn hafa heldur ekki verið lögð fram til stuðnings þeirri staðhæfingu A að ekki hafi gefist ráðrúm til að eyða hálfkunnunni fyrir framan starfsmannainnganginn áður en M mætti til vinnu eða

að aðstæður hefðu verið betri við aðalinngang hússins. Ekkert liggur heldur fyrir sem sýnir fram á að M hafi við þær aðstæður sem þarna voru átt að nota aðalinnganginn og að hann hafi getað notað þann inngang. Ekki er um það deilt að mikil hálfka var við starfsmannainnganginn þegar slysið varð. Aðstæður voru því óforsvaranlegar og ekki í samræmi við þær kröfur sem gera mátti varðandi aðbúnað og öryggi á vinnustaðnum, sbr. m.a. 13. og 42. gr. laga nr. 46/1980. Samkvæmt því sem áður getur er ósannað að A hafi ekki átt tók á að koma í veg fyrir þessar óforsvaranlegu aðstæður áður en M slasaðist. A ber því ábyrgð á líkamstjóni M. Ekkert liggur fyrir í málinu að M teljist meðábyrgur fyrir því tjóni sem hann varð fyrir þannig heimilt sé að skerða rétt hans til bóta, sbr. 23. gr. a skaðabótalaga nr. 50/1993 með síðari breytingum. M á því rétt á óskertum bótum úr ábyrgðartryggingu A hjá V.

Niðurstaða.

Líkamstjón M bætist að fullu úr ábyrgðartryggingu A hjá V.

Reykjavík, 27. október 2015.

Þóra Hallgrímsdóttir lögfr.

Valgeir Pálsson hrl.

Jón Magnússon hrl.